

IZHAJA VSAKO
PRVO IN TRETJO
SOBOTO V MESECU.
STANE NA LETO
6 KRON, NA POL
LETA 3 KRONE.
POSAMEZNI LISTI
PO 30 VIN.

JEŽ

NAROČNINA NAJ
SE POŠILJA UPRAV-
NIŠTVU, ROKOPISI
PA UREDNIŠTVU
„JEŽA“ V LJUBLJANI.
INSERATI SE
RAČUNAJO PO
DOGOVORU.

ŠALJIV IN ZAFRKLJIV LIST.

V dobrem varstvu.

„Nič se ne boj, Žefka, za svojo hčerko, ki si jo poslala v mesto služiti, čeprav je še tako mlada. Bodo že pazili nanjo, kjer bo služila.“

„Oh, saj se nič več ne bojim zanjo, ker mi je ravno včeraj pisala, da je celo pod „policijskim nadzorstvom!“

Strašna nezgoda.

pl. A: „Včeraj se mi je pripetila strašna nezgoda! Odpeljati bi se moral na vsak način ob sedmih zvečer z vlakom. Ves zasopljen prihitim na kolodvor — — —

pl. B: „In vlak je že odpeljal!“

pl. A: „Ne, prihitel sem še o pravem času k vlaku. Letal sem kakor blazen semtertja, toda vlak je imel samo — tretji razred!“

Pošteno delili.

Žena: „Torej to pero je vse, kar si prinesel z lova domu?“

Mož: „Da, streljali smo vsi naenkrat, bilo nas je trideset lovcev pa smo ustrelili samo eno jerebico, katero smo potem pošteno delili.“

Nesrečnež.

„Ah, kako nesrečen človek sem jaz!“

„Zakaj pa?“

„Ker se pišem Petelin.“

„Zato? To vendar ni nič hudega!“

„Ah, vi ne veste, pečen petelin, to je bilo nekdanja najboljša jed za me, enkrat pa sem se petelinje pečenke tako prenajedel, da sedaj od petelina še govoriti ne smem slišati, pa mi pošlane slabo!“

Čudno vreme.

Ona: „Prosim te, poglej kako vreme kaže tlakomer, rada bi šla v mesto, da si kupim nov klobuk.“

On: „Tlakomer kaže: vihar, dež, točo, potres!“

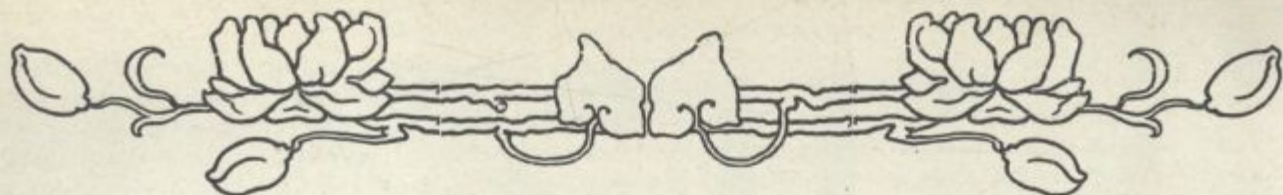
Zvit.

Dijak A: „Glej ga hinavca, desetega je tožil, da nima denarja, danes je pa dvajsetega, pa je in pije, kakor Lukul. To ne gre pravim potom, kaj?“

Dijak B: „Človek mora biti premeten. Spravil sem lepo vse svoje umazano perilo in ga poslal domu svojemu staremu po poštnem povzetju za 20 K! Zvit, kaj ne!“

Med postopači.

„Kak korenjak sem bil jaz v svoji mladosti, o tem vi niti pojma nimate, hočem vam pokazati moje zasledovalno pismo.“

Zakaj je dobil Haron modro polo?

V Olimpu vršile so se običajne igre.

Vsemogočni Zevs bil je posebno židane volje, ter k igram povabil večnega brodarja, kajti zadnji čas imel je precej malo opravka.

Razni bogovi ter polbogovi so se namreč pritoževali, da vidijo v Elizeju dan na dan le stare obraze, da ni prav nič novincev, in so sumničili starega Harona, da je že prestar in vedno spi, da je gluhi, da ne sliši glasov klicajočih, in da mejtem mogočni kovač iz Tartarja raztegne kremplje ter potegne elizejskega kandidata v Tartar

Bile so torej igre.

Ko je bil Zevs najboljše volje, poklical je Harona pred se, ter mu naznanil gori navedene pritožbe.

Toda Haron ga je o zvestobi v izvrševanju mu poverjenega posla tako uveril, da je bil o tej zvestobi popolnoma prepričan.

Poklical je toraj tožnike-bogove ter jim dejal:

Vse vaše pritožbe so ničeve ter neopravičene. Haron je še vedno mlad, kakor cvetke Perzefone; poslušni ima boljši, nego ti, goljufivi Merkur; oči bistreje, kakor ti, Posejdon; da pa nikdar ne spi, to pa pričajo valovi Lete. On toraj svoje službe nikakor ne zanemarja; toda rod se je zadnji čas tako spridil, da priveslja Haron vedno s praznim čolničkom na drug breg Lete.

Pač se najdejo Hefajstovi mladeniči, ki se skušajo ukrasti v Elizej; toda stari a vedno mladi Haron se ne da nikdar prevariti.

Stavim vam toraj polovico svojih brk, da Harona ne more nikdo opehariti.

Merkur se je malo namuznil, ter dejal:

„Mogočnež, zadostuje mi četrtinka tvoje brade.“

Zevs pa je jezno odvrnil: „Z goljufi se ne vadjam, ampak le s poštenimi bogovi.“

Drugi se je oglasil Posejdon.

„Mogočnež,“ rekel je ta, „gre se toraj za polovico tvoje brade.“

„Tudi s teboj se ne vadjam“, omenil je Zevs; „ti bi reko razjaril, Harona vtopil, a sam utihotapil Tartarce v Elizej.“

Zdaj se oglasi Dijoniz.

„Vsevsemogočnež“, začel je ta, „skušal bom pa jaz. Poznaš me kot nenevarnega, neizkušnega; veš, da nimam toliko moči, kot Merkur in Posejdon. Vsled tega pa tudi zahtevam, da zastaviš celo glavo.“

Zevs se je nekaj časa praskal po zastavljeni bradi, naposled pa zmrmljal: „Naj pa bo.“

* * *

Mili klici z onstranskega brega prebudili so starega Harona iz sladkega spanja. Zmanil si je oči ter vesljal na nasprotno stran.

Začudil se je, zapazivši tri mladeniče, kojim je iz obrazov odsevala nekaka večerna zarja, kaj takega Haron v vseh tisočletjih še ni videl. Zato se mu je nekako sumljivo zdelo, da so se mladeniči opotekali: pa pot do tja je pač dolga — —

„Od kod in kam,“ vprašal je osorno.

„Iz Olimpa; naveličali smo se nektarja in hočemo nazaj v Elizej.“

„Nektarja!“ je vzkliknil Haron. „Še en požirek in rad bi še delal tisoč let.“

„Če nimaš druge želje, to se lahko zgodi,“ odgovore mu mladeniči: „Glej, imamo ga še poln meh.“

Hladno zgrabil je Haron po mehu; moral je že dober biti, kajti v kratkem zmanjkalo ga je polovico.

Tudi Haronov zgubančen obraz začel se je svetiti kakor zarja; začel se je opotekati in je kmalo zadremal

Čoln pa se je zibal in zibal in kmalo so bili mladeniči v Elizeju

* * *

V Olimpu je bila sodba.

Dijoniz je zahteval od Zevsa celo brado, a Haron je tožil, da so ga neznanci prevaili ter se utihotapili v Elizej. Haron je posebno povdarjal, da so mu zlikovci ponudili nektar, da pa so mu dali neko drugo pijačo, po koje vžitju mu je začel obraz žareti, a ga je od znotraj navdajalo, kakor da bi sam bil bog.

„Vsevsemogočnež,“ rekel je na to Dijoniz, „res je, da sem Haronu dal mesto nektarja ljutomersko vino, toda mislim, da ni nič slabše kakor nektar. Toda namen posvečuje sredstva.“

Še se je nekaj časa debatiralo, a končno vstane Zevs ter reče:

„Dijoniz, moje brade ne dobiš. Mogoče je, da si dal vino lastnega pridelka, a najel si za to Merkurja, kajti le ta je zmožen vino za nektar prodajati.“

„Haron pojde koj v pokoj.“

„Od zdaj naprej ne bo več nektar, ampak ljutomersko vino nebeška pijača.“

Pa tudi bogovi se vsikdar ne klanjajo.

Komaj namreč je Zevs te besede izustil, že mu je Hefajst z mogočnimi kleščami odščipnil brado; tudi Haron je vložil priziv zoper upokojenje, koji pa še do danes ni rešen; le tretje je ostalo: bogovi tudi dandanes še pijo ljutomersko vino.

Ivan Križan.

Planšarica.

(Zvonimir Masle).

Kraljico planinske višave nazvali so mene ljudje, ki v megli in mraku nižave življenje cvetno prežive.

Ko solnčece toplo tu sije, da trave za črede rasto, pa žene me v te domačije kot lastovko v rodno zemljó.

Tu nežneje lice rdeči mi kot vrtnici sredi gredic, in prsi vsak dan okraši mi svež šopek planinskih cvetic.

Sem orel ponosno se dviga, a spod se oblaki podé, in strele, ki vihra jih vžiga, v temotne nižave drvé.

Tu sivi prepadí so krasni, in krasne jih cvetke krasé, a čeznje popevi mi glasni nevgnani v daljavo oré.

Visoko nad trudom mi plava v veselju razkošnem srcé, ne ve za svobodo nižava, ki tukaj resnično cveté.

Zelene doline nižave pozdravljajo semkaj mirnó, kot da ni v njih tožb, ne težave, in cvetke tam rajske cveté.

V resnici kot morje megleno mrtvó, nepremično stojé, na morskem tem dnu pa strpljeno živé nesvobodno ljudje.

Pač rajša sem tu planšarica, z naslovom „kraljica planin“, kot doli pol sužna gospica in v žensko ustvarjen trpim!

Prijetno.

Tujec (opazuje v Afriki kočé Zamorcev): „Ah, ljubi Bog je tem prijetno, tem ne more stara vzeti hišnega ključa.“

Dober začetek.

Gospod: „No, ali je že prišla nova kuharica?“

Gospa: „Še ne, toda v kuhinji sedita dva vojaka, ki čakata tudi nanjo!“

Izbleknil.

Oče (snubcu): „Ako se res mislite po ročiti z mojo hčerko, storiti morate to takoj, ker zaročena je bila že — premnogokrat.“

Nepotrebna skrb.

Mlad zidarski mojster se je pred kratkim oženil. Dasi mu je domače ognjišče zelo prijalo, vendar je zahrepenel proti večeru po svoji prejšnji prijateljski družbi. Tri večere je vzdržal doma pri svoji golobici, četrti večer pa ni mogel pri najboljši volji več vzdržati doma in ko se je bližala sedma ura zvečer, pogledal je na uro ter vzkliknil: „Oprosti, ljuba moja ženka: sedem je že ura in pogledat moram iti, če zidarji res ob šestih jenjajo — delati!“

V restavraciji.

Gost: „Jedilni list, ki ste mi ga tu prinesli, je že deset dni star!“

Natakar: „Nič ne dé, saj imamo še vse to v kuhinji!“

Vzdih stare device.

„Največ gorja je provzročila še lenoba! O, ko bi Eva, namesto da je pohajkovala in trgala jabolka, raje pletla nogavice, pa bi bili še danes lahko vsi v raj!“

Nerazumljivo.

— „Naš župan je pa res menda malo prismojen. Najprej nas je nagajnal, da smo zavarovali vsa naša poslopja proti požaru in ko je bilo vse zavarovano, gre pa ta prismoda in ustanovi požarno brambo!“

Ublažujoče.

Mati: „Ne taji, Fanči; videla sem, da te je učitelj glasovirja poljubil!“

Hči: „Da . . . toda samo v priznanje, ker sem tako dobro igrala!“

Majhna pomota.

Vdova krojača (ko zagleda v čakalnici pri zdravniku človeško okostje): Jezes, moj pokojni Tomaž!“

Otročje.

Janko: „Ti, mama, v tej knjigi je napisano: „warum,“ kaj pa to pomeni?“

Mama: „Zakaj?“

Janko: „Ah, jaz bi samo rad vedel!“

Dovoljeno.

Pepček: „Mama, mama! papa pa zopet v spanju na glas govori!“

Mama: „Le pusti, Pepček, naj govori! Toliko prostosti mu moram že dovoliti!“

Bela kača.

(Po narodnem motivu — Zvonimir Masle).

Na eno leto in en dan
prileze kača na ravan
iz Nánosa, iz Jávornika,
al pa iz borovniških gor.
Prileze pa, ko vstaja zor,
kot vihra se čez plan pomika,
tri sežnje dolga, bela vsa,
očesa pa otožnega.

In vsako leto se preseli,
ničesar pa nikdar ne vžije,
le v rosnih jutrih roso pije,
ki ji vzdržuje trup zveneli.
Ne sme pa piti od nikod
ne dnevnih, ne podzemnih vod,
ki po votlinah teh gorá
namakajo studena tla.

Nekoč jo srečal je deklič,
nedolžnih let in cvetnih lic,
in del: „Si ptička, vila prava,
zakleta dečva, al kraljica?
Povej, odkod si in čegava,
zakaj so ti tak vela lica,
zakaj tako si pobelila
kot bi se v snegu narodila?“

Dejala kača je počasi:

„Čuj, ljudstvu to povej ti včasí:
da nisem ptička brzoleta,
da nisem vila čarnolica,
da nisem dečva jaz zakleta,
da nisem vkleta jaz kraljica,
da sem jaz kralja Sama sin,
da vklel me je — naróda sin!“

Dvanajststolet je že preteklo,
kar vitežko je vstal moj oče
in v krvi Obrov močil jeklo,
Slovanom strl je jarme vroče,
In, ko še Franke, Bávarce
pognal iz naše je zemljé,
kraljestvo stvaril je Slovanom
med Krkonoši in Jadranom.

Mogočen bil je oče-kralj,
in silen s svojimi Slovani
zaslul je širom zemskih dalj...
prihajali poslanci vdani
iz tujih dvorov so na dvor
pogajat se zaradi mira...
tedaj je svetil zlati zor
in bratska sloga brez prepira!

Po smrti kralja in očeta
med brati sem nasledniki
nesrečnež vnel prepira dni,
da vstal vihar čez tla je sveta;
nesloga pa nas je slabila,
kot bili prej smo vragom strah,
zdaj vzhtrula je vsa tuja sila
in strla nam državo v prah...!

Takrat uklel me je nekdo,
uklel pri solncu in pri prsti:
zdaj v kačo vklet je duh moj čvrsti,
in dejstvo muči me strašno,
da vžaljeni očetov duh
po stuženi še zemlji bega,
kličoč na slogo in posluh...
Ne čuje rod — boj si prisega!“

Vodniki nepoklicani,
prokletstva vredni tudi ti:
... da malo, malo ljudstva vé,
da kralja je imelo že,
ki je skrbel za lastni rod,
da bil doma je svoj gospod!
A skoro vstane sloge dan
in spet mogočen bo Slovan!

Premeten.

Ropar: „Denar sem, ali . . .“

Sluga (svojemu gospodarju): „Ne bode vam preostalo drugo, ko dati boste morali ves denar, kar ga imate seboj. Jaz hvala Bogu nimam vinarja v žepu.“

Gospodar: „Tu imate 100 kron predplače!“

A: „Čula sem, da imaš ti zadnji čas nekega domobranskega prostaka za ljubčka!“

B: „Kaj pa je potem! Prostaki znajo čestokrat ognjeneje poljubovati, kakor naredniki!“

IZ KOLESARJEVEGA ZAPISNIKA.

Spisal Silvester Košutnik.

II.

Res čudno! komaj sem si nabavil knjigo, da se z zapiski iz kolesarjevega življenja duševno in posredno pripravljam za kolesarski šport, nudijo se mi že v preobilici prilike, spoznavati razne temne in svetle strani današnjega kolesarstva.

Za danes si hočem zabelježiti nekatere tragično-šaljive prigodke, katere sem nedavno slišal v veseli družbi. Možje omenjene družbe so bili ali stari kolesarji, ki so deloma še izvrševali kolesarstvo, ali pa je, prenasičeni vednega kotanja po prašnih cestah, že popustili; deloma pa so bili okrog mize tudi neveščaki, to se pravi ljudje, ki so poznali kolo le po zunanosti in ne po njegovi notranji upravi in tudi še niso imeli nagnenja ali pa prilike spoznati tehniko kolesarjevega ravnotežja. Da se nisem popolnoma prišteval med zadnje, je umljivo.

Predno pa si zabeležim zgoraj obljubljeni tragično-šaljive dogodke, mi je še nekaj omeniti. Ker so bili v družbi nekaterniki pravi dovtipneži in nekateri celo pravi patentirani lažnjivci, bilo je mnogo smeha in zabave. Pomalem se mi je v glavi porodil sum, da me hočejo nekoliko vleči za nos, ker sem iz neprevidnosti razkril skrivnost o svojem kolesarjevem zapisniku. Ravno radi patentiranih lažnjivcev sem torej moral biti zelo previden pri izberi snovi za svojo knjigo. Toda

nagajivci so itak delali račun brez mojstra. Kdor se duševno vzpne tako visoko, da si upa pisati zapisnik, ne sme se šteti v vrste onih lahkovernih Tomažev, ki vzamejo obrušeno steklo za dragocen kamen. Pa res!

Naj naštejemo nekatere budalosti, s katerimi so me hoteli krmiti.

Tako je naprimer pripovedoval moj sosed na desni, bivši kolesar, ki je že pred leti izpregel svoje koščene noge, da se je nekoč vračal pri mesečni noči domu. Zelo se mu je mudilo, ker je imel pot še daljno. Pritiskal je torej stopala, da je kolo kar brnelo. Seveda ni pri naglem diru imel časa paziti na kakovost ceste in je bil zadovoljen, ako se je srečno izognil le največjim kupom kamenja. V najhujšem diru zapazi nakrat pred seboj v toliki daljavi, da ni mogel več ustaviti kolesa, čez cesto mitniško drevo; bilo je ravno v taki višini, da bi se bilo kolo samo prav lahko peljalo naprej. Toda kolesar? — Nesreča je bila v prvem hipu videti najhujša in navidezno neizogibna. Par polomljenih kosti ali morda celo prebita črepinja — manj se od nemile usode, prežeče pred mitniškim drogom, ni dalo zahtevati. V predzadnjem trenutku pa — kolesar je imel samo še dva trenutka, predzadnjega in zadnjega, potem je morala slediti katastrofa — šine zbezanemu nesrečnežu v glavo rešilna misel, katero v zadnjem trenutku tudi srečno izvrši in se na izvanreden način reši raznih neprilik. Ko namreč prileti kolo tik pred mitniški drog, potisne kolesar kolo z močnim potiskom naprej, sam pa se v mogočnem skoku požene čez drog in je na drugi strani takoj zopet v sedlu.

„Lahko mi verjamete,“ končal je pripovedovalec, „kako mi je bilo srce in kako me je oblihl mrzel znoj, ko sem po prestanem čudozgodu zopet trezno zbral svoje misli, jih snoval na trezni podlagi naprej in prišel naposled do zaključka, da je bila moja srečna misel vredna več kot polovico milijona. Zdaj po srečno prestani nevarnosti mi je še le strah zlezal v kosti, udje so mi upadli in le z veliko silo sem še prikotal domu, doma sem pa kakor pobit legel v posteljo. Ali pa mislite, da sem imel tisto noč mirno spanje? Kaj še! — Celo noč se mi je sanjalo o samih mitniških drogih, pa še kako! Sedel sem na svojem kolesu, katerega je v prav divjem diru gnala neka nevidna moč, kajti v nogah nisem čutil nikakega upora kolesnih stopal; in vsake četrture, katere pa so bile pri divjem diru veliko krajše, nego so v resnici, bilo je pred menoj mitniško drevo, čez katerega sem moral vedno in vedno skočiti. Naposled so mi upadle vse moči in ko pridrim zopet do drevesa, ne morem niti v sanjah več odskočiti. Kakor hrošč treščim ob drevo in že ležim strašno pobit na prašni cesti. In glejte — ko sem ležal jaz krvav na tleh, stal je moj drugi jaz poleg mene in tako sem videl sam sebe. Pogled je bil grozen! Črepinja je široko zevala in iz rane so silili možgani na dan; eno oko sem imel izbito, obraz krvav, a koliko kosti sem imel polomljenih, nisem mogel dognati, ker je bil moj pobiti jaz seveda oblečen.

Toda saj veste, kakšne so sanje. Kmalu potem je bilo prizorišče nakrat popolnoma izpremenjeno. Kakor bi se mi ravnokar ne bilo celo nič pripetilo, sedel sem

zopet na kolesu in drvil seveda kakor prej proti mitniškemu drogu; že sem mislil, da imam zopet dovolj moči za skok, kar se nenadoma prikaže mitničar in mi dvigne nesrečno zapreko. Oh, kako globoko sem si oddahnil! A ko sem se hotel zahvaliti ljudomilemu možu, treščil sem vsled nepazljivosti ob kup kamenja, padel sem v jarek in ko se mi je zdelo, da občutim hladno vodo, ki mi je izvanredno prijala, sem se vzbudil. Oddahnil sem si še enkrat, obžaloval sem, da se vsled prebujenja nisem mogel zahvaliti mitničarju in ko sem debelo odprl oči, videl sem pred posteljo stati ženo, ki je držala v roki prazno vedrico in me s plašnimi očmi opazovala. Zdaj pri pogledu na prazno vedrico so se mi oči odprle še bolj; z roko sem potipal po postelji in v hipu sem bil prepričan, da sem popolnoma moker.

„Za božjo voljo — kaj pa uganjaš z menoj?“ začudil sem se in kakor zajec skočil iz postelje.

„Oh, tako si stokal in izdihoval“, bil je odgovor moje žene, „in ker se nikakor nisi dal prebuditi, menila sem, da omedlevaš. V prvem obupu si nisem vedela pomagati, pograbila sem vedro z vodo in ti vso izlila na glavo. Da je le pomagalo!“ — —

Pripovedovalec je naredil dolg požirek, ozrl se name, drugim pa so se iskrile oči pritajenega smeha, dokler ta le ni bruhal na dan. Seveda sem se smejal tudi jaz, kajti reč je bila, ako morda izvzamemo gole sanje, tako debelo nalagana, kakor je nalagana povest o klativitezu, ki je samega sebe potegnil za lase iz globokega jarka. — — — — —

(Dalje sledi).

Protektor.

Postopač (ves raztrgan, drugemu): „Priatelj, jaz bi rad deloval s teboj v vaši družbi!“

Drugi postopač: „Ne vem, ne potrebujemo slučajno nikogar, toda govoriti hočem s tovariši, moje protekcije si lahko gotov!“

Prva misel.

„No Milka, ali ti je ugajala nova igra?“

„Jako, samo neverjetna se mi zdi.“

„Kako to?“

„No . . . ker se vrši tretje dejanje pet let pozneje, služkinja je pa še vedno ista.“

Res prav.

Stara devica poje zvečer skozi okno ob luninem svitu: „Tiha luna, mirno plava . . .“

Mimo pride gospod in reče: „Pustite jo vendar pri miru in ne motite jo!“

Nikdar v zadregi.

A (kupi konja, ki pa je jako suh): „Toda pri tem konju se vidijo vsa rebra!“

B: „Seveda, se vsaj lahko prepričate, da ne manjka nobeden.“

Svarilo.

Oče (soprogi, ki tepe malega Pepčka): „Toda nehaj že vendar, saj Pepček je dobil že preveč!“

Pepček: „Papa, bodi raje tiho in se hitro skri, sicer bodeš še ti tepen!“

Nepotreben.

„Zakaj pa ti je tvoj šef odpovedal službo?“

„Ker nima več dela za me.“

„Kako to, saj sedaj gre trgovina bolje.“

„Ravno za to, preje sem metal dolžnike ven.“

Smuljivo.

„Ako sem jaz zvečer dolgo zunaj, sem drugo jutro gotovo hripav!“

„Pri meni je pa ravno nasprotno, drugo jutro je navadno moja žena hripava.“

Osveta.

(K. K.)

Enkrat je prišel Štefan Krugelca, infanterist pri sedemnajstem, brez bajoneta domov.

Javil je pri raportu, da ga je zgubil, a da ne ve kje, plačal ga je, kregali so ga, zaprli, potem pa počasi pozabili . . .

Štefan pa tega ni mogel dolgo pozabiti. Šele pozneje, ko se je naučil „plozat“ in postal „hornist“ ter dobil tak nož, kakor jih imajo kanonirji, je pozabil tistih krvavih desetic in dolgih dnij na trdem ležišču . . .

Nekega dne ga pokliče stotnik v pisarno ter mu pravi, v tem ko mu pokaže nek bajonet:

„Krugelca, poznate ta bajonet?“

„Ta — ta je moj,“ je jecjal Štefan, popolnoma obledel.

„Odkod da pride, veste. Povejte, kako ste ga zgubili?“

Štefan se je sicer „ženiral,“ a moral je pripovedovati.

„Jaz sem imel Urško, Vašo kuharico, rad. Dala mi je večkrat kak prigrizek ali kaj takega. Ko pa je enkrat zvedela, da imam jaz tudi z drugimi „Verhältnis,“ me je zelo zmerjala in mi „naprej metala“, kolikokrat da mi je že kaj dala. Zahtevala je, da jej povrnem vse, kar mi je „šenkala“. Jaz tega nisem niti hotel, niti mogel, Urška pa mi je iztaknila bajonet iz nožnice in tako hitro zbežala, da je nisem mogel njeti.

„Zakaj tega niste prej povedali?“

Štefan molči.

„Pojdite!“

Šel je, zopet mu je bilo hudo radi onih desetic, zopet se je spomnil dolgih dnij na trdem ležišču in Urške . . .

Hudo mu je bilo.

In povrhu so ga zopet zaprli.

Štefan pa se je zaobljubil, da se bo maščeval, če tudi še ta nož zgubi, ki ga drugače samo kanonirji nosijo.

Začel se je bližati Urški. Urška je verovala njegovim besedam in ga imela zopet rada. Obljubila sta si večno zvestobo.

Nekega dne pošlje Štefan svojega najboljšega prijatelja, Janeza Štruklja, s pismom do Urške. V pismu pa je pisal:

Draga Urška!

Pošlji mi vina iz „hauptmanove“ kleti in kaj za prigriznit. Oče in mati sta prišla. Rekel jima bom, da se bova vzela. Kedaj in kje se jutri vidiva? Kar na prazni strani tega pisma odgovori! Hitro!

Tvoj Štefan.

Urška je dala, Janez je pa prinesel. Štefan je prebral odgovor Urške: ob devetih na „pajngof“, pošepetal Janezu par besedij na uho, sežgal z žveplenko svoje in Urškino pismo, potem pa šel v „kanlijo“ h gospodu stotniku.

„Gospod stotnik, javim pokorno: Vaša Urška mi je poslala vina iz Vaše kleti in jedij, dasi sem ž njo že dolgo skregan. Saj vejo, radi bajoneta . . .“

„Po kom Vam je poslala?“

„Infanterist Janez Štrukelj je prinesel.“

„Pokličite ga!“

Janez pride.

„Povejte, kako je bilo!“

„Šel sem mimo Vaše hiše, vprašala me je, če poznam Krugelco, pa mi je dala vina in jedij zanj. Tam v „manšaft-cimri“ je vse. Smem prinesiti nazaj?“

„Pojdita! Spijta in pojejta vse! Veseli me, da imam tako odkritosrčne fante. Servus!“

In šla sta, pila in jela. Urško pa je stotnik spodil. Janez je bil vesel, da se je tako osvetil in ni mu bilo več žal . . .

Tako „prefrigani“ so „zipcenaarji“.

Lepo pismo.

Soproga: „Ti v kuhinji morajo biti pa miši, ali ne slišiš, kako glodajo?“

Soprog: „Le potolaži se, to je le naša dekla, ki piše pismo svojemu ljubčku.“

Praktičen.

Gost: (pozno zvečer): „Sedaj bodem pa kmalu šel. (Natakarju): Prosim, pojdite do mojega stanovanja in pozvonite, pol ure me pusti moja žena vedno čakati predno mi odpre.“

Iz mode.

On: „Prosim te, daj mi svoj lanski klobuk, ga bom nesel na vrt za ptičje strašilo.“

Ona: „Toda, kaj vendar misliš, klobuk je že iz mode. kaj bodo pa ljudje rekli.“

XXII.

En gvišn Šibica, al kokr b se mu mogl pu pravíc rečt: Šemica, se je unbrt pu veselic „Iblane“ u Unione, skubalu u „Sluven-skimo Narude“ name, kokr de b ga jest kej jest prosu. Ajgentlih je men čist use glih, kua te al pa une cajtngce ud mene vn prne-seja, ampak fržmaga se m pa le, de me „Sluvensk Narud“ tkula teb nč men

nč ubera, ke je vnder sam gespud Malavrh soje cajte enmo gespude u ksiht reku, de ud mene neče u sojeh cajtngah nekol več nč dobrga in tud nč slabga vn prnest. Zdej me gre pa tista Šemica tku nahrult. A je tu mož beseda? Ajgentlih bouhe nisa glih tku navarne zverine, de b s mogu člouk iz nh kej glihe strt, rad pa vnder le nubedn nima, če ga koleja in pikaja; zatu sm biu pa tud jest prou veseu, de um mou saj enkat gmah, ke sm zvedu, kua je reku gespud Malavrh. Unbrt me pa začne spet kar na lep m tista Šemica drezat in naprej metat, de leberalce vurcam. A se tu ni za giftat? Men vurcajne naprej metat, ke je vnder družh zadost za vurcajne in je ta nar bl gvišn tud sam Šemica med tistm, ke leberalce vurcaja. Žane z Iblane še ni nubenga vurcu in ga, če buh da, tud nubenga na u. Pr te žilc nej me nekar Šemica na šlata, če ne ja u skupu taka, de u mačk botra reku. Takh špasu pa Žane z Iblane na puzna. Zravn tega mu pa tud puvem, de nej nekar Žaneta z Iblane in pa Boltatuga Pepeta iz Kudeluga u ena mauha na tlač, ke Boltatu Pepe je res moj prjatu zdej en cajt, zatu se pa še use glih nism oblegeru, de um za negave grehe jest udgovar dajau, al se pa clu pukuriu namest nega. Tu ni nker zapisan, zatu pa tu tud držal na u. Le z legnatja, Šemica, de se na sputakneš in sam u kašu šmorn na telebneš, ke špekuleraš, de b mene u šmorn spravu, prmejšn mačk.

To ali ono.

Profesor (petošolcu): „Kaj vi ste vstopili v gornji gimnazij? Kaj pa vendar nameravate postati?“

Dijak: „Doktor prava!“

Profesor: „Za to ste vi veliko preneumni!“

Dijak: „Če mi ne bo šlo to, bom študiral pa za profesorja!“

Samo
6
dni!

Havre - New York

vozijo zanesljivo najhitrejši brzoparniki
Francoske prekomorske družbe
Edina najkrajša črta čez Bazel, Pariz, Havre v Ameriko
Veljavne vozne liste in brezplačna pojasnila daje za
vse slovenske pokrajine edino

E. ŠMARDÄ oblastveno potrjena pot. pisarna

Ljubljana, Dunajska cesta 18
v novi hiši 'Kmetске posojilnice', nasproti gostilne pri 'Figovcu'

Dragotin Hribar

Ljubljana.

Razglednice, pisalno in risalno orodje, glasbene potrebščine, šolske knjige in molitvenike, vse vrste papirja, najmoderneje vizitnice, šolske in občinske tiskovine, ter vsa v tiskarsko in knjigoveško stroko spadajoča dela, priporoča najceneje **DRAGOTIN HRIBAR V LJUBLJANI.**

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja. tovarna oljnatih barv, laka in firneža z električno gonilno silo.
Dekoracijska, stavbena in pohištvna pleskarja. Telefon 154.
Delavnica: Igriške ulice št. 8. Trgovina in pisarna: Miklošičeve (Frančiškanske) ulice 6.
Telefon 154.

KLIŠEJI

ZA CENIKE, KNJIGE ITD. V CINK, BAKER ALI MEDENINO ZA ENO- ALI TRIBARVNI TISK PO RIŠBAH ALI FOTOGRAFIJAH NAROČAJO SE NAJCENEJE IN V NAJBOLJŠI IZVRŠITVI PRI SREČKO MAGOLIČU, LJUBLJANA, DUNAJSKA CESTA 9.

Tiskarna, založna knjigarna, knjigoveznica.

Trgovina s papirjem pisalnim in risalnim orodjem ter glasbenimi potrebščinami.

Sklad šolskih knjig in molitvenikov na debelo in drobno. Zaloga poslovnih knjig in tiskovin.

Največja zaloga oblek

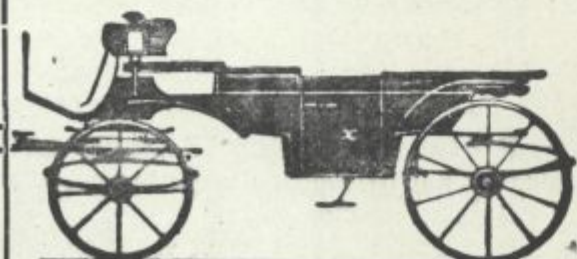
za gospode, dame, dečke, deklice in otroke po najnižjih cenah je v

Angleškem skladišču oblek

Ljubljana, Mestni trg št 5.

O. BERNATOVIČ

Imam večjo zalogo vozov vseh vrst. Vozove izdelujem po najnovejši dunajski in pariški modi; tudi stare vozove jemljem v račun po visoki ceni.

FRANC WISJAN

izdelovatelj vozov
Ljubljana, Rimska cesta št. 11.